

Svätý Otec František 19.11.2013

Starí ľudia - poklad spoločnosti

Národ, ktorý „nerešpektuje starých rodičov“ je bez pamäte a teda bez budúcnosti. Túto myšlienku pripomenul Svätý Otec František v homílii svätej omše, ktorú slávil v Dome sv. Marty.

Reagoval na biblický príbeh z Knihy Machabejcov (2 Mach 6, 18-31), v ktorom sa šľachetný Eleazár, muž v pokročilom veku, rozhodol pre mučenie, aby zostal verný svojej viere v Boha a aby dal svedectvo mladým ľuďom. Volí si smrť pred možnou záchranou života za pomoci priateľov, len aby nezradil Boha, a aby nedal mladíkom príklad, že pokrytectvo v podstate môže byť vhodné. Mučiteľia ho chceli donútiť k odpadníctvu. «Ale on volil radšej slávu smrť ako potupný život.» „Tento muž,“ poznamenal Svätý Otec, „tvárou v tvár voľbe medzi odpadníctvom a vernosťou, nezapochybuje,“ odmieta „postoj predstierania falošnej zbožnosti“. V skutočnosti, namiesto toho, aby myslel na seba, myslí na mladých a na to, že jeho skutok odvahy môže v nich zanechať stopu:

„Autentická vernosť tohto muža, autentickosť jeho viery, ale aj zodpovednosť za to, aby zanechal šľachetný odkaz, skutočné dedičstvo... Žijeme v dobe, keď sa so staršími neráta. Je nepekné aj povedať to, ale sú odsúvaní, nie? Pretože sú na ťarchu. Starí nám sprostredkujú dejiny, prinášajú učenosť, odovzdávajú nám vieru a dedičstvo. Oni sú tí, ktorí, rovnako ako staré dobré víno, majú tú vnútornú silu, aby nám odovzdali ušľachtilé dedičstvo.“

Svätý Otec v homílii pripomenul aj príbeh, ktorý počul ako dieťa. Hlavnými postavami sú otec, matka, mnoho detí a starý otec – rodina. Dedko jediac pri stole polievku si ušpinil tvár. Namrzený otec

vysvetľuje deťom, že kúpi malý stolík, aby dedko jedával izolovane. V ten istý deň príde otec domov a vidí jedno z detí ako sa hrá s drevom. „Čo to robíš?“ – pýta sa. „Stolík“ – odpovedalo dieťa. „A prečo?“ „Pre teba, ocko, keď zostarneš ako dedko.“

„Tento príbeh mi pomáhal celý môj život. Starí rodičia sú pokladom. List Hebrejom, dvanásta kapitola, nám hovorí: «Pamätajte na svojich predstavených, ktorí vám hlásali Božie slovo. Dobre si všimnite, aký bol koniec ich života, a napodobňujte ich vieru.» Spomienka na našich predkov nás privádza k napodobňovaniu viery. Staroba je skutočne veľakrát aj trochu škaredá, všakže? Pre choroby a všetko, čo so sebou prináša, ale múdrosť, ktorú majú naši starí rodičia je dedičstvo, ktoré musíme prijať. A národ, ktorý sa nestará o starých rodičov, národ, ktorý nerešpektuje starcov a starinky, nemá budúcnosť, pretože nemá pamäť, stratil pamäť.“

Bude dobré, poznamenal pápež František v závere homílie, pamätať na mnohých starkých, ktorí sú v domovoch dôchodcov, a aj na mnohých tých, ktorí – je to nepekné, ale povedzme to – sú opustení svojimi blízkymi. „Oni sú pokladom našej spoločnosti“: „Modlime sa za našich dedov a babičky, ktorí neraz mali hrdinskú úlohu v odovzdávaní viery v časech prenasledovania. Keď mama a otec neboli doma, alebo mali podivné názory, ktoré učila politika tej doby, boli to babičky, ktoré odovzdávali vieru. Štvrté prikázanie je jediné, ktoré sľúbi niečo na oplátku. A prikázanie milosrdenstva. Byť súcitný s našimi predkami. Prosme dnes o milosť svätých starcov Simeona, Annu, Polykarpa a Eleazára a toľkých ďalších svätých starcov. Prosme o milosť, aby sme vedeli ochraňovať, počúvať a číť si našich predkov, našich starých rodičov.“

*Hospodine,
polám im zuby v ústach!
Hryzáky vylám levičatám,
Pane!
Nech ako kaluže sa roztečú,*

*na lukoch
nech im zmeravejú šípy!
Nech ako slimák
rozplynú sa v hlien,
nech slnko neužrú
jak potratené deti,
nech oheň v kozube
im zhasne ešte skôr,
ako sa nad ním
zahrejú ich hrnce,
nech jeho uhle vietor rozmetá!*

*I poteší sa pomste spravodlivý
a v krvi lotrovej si nohy vykúpe.
A povedia si ľudia:
Boh ho odmenil,
je teda Boh, čo súdi na zemi!*

*Oslobod' ma, môj Bože,
oslobod' od nepriateľov,
proti mne čo idú!
Od páchatel'ov bezprávia
ma oslobod'
a nevydaj ma
krvilačným mužom!*

*Pozri sa,
ako nad životmi striehnu,
ako ma napádajú mocní,
hoci som skutkom neprestúpil
a nespáchal som hriech.*

O krátkosti času

Starý príbeh hovorí o troch diabloch, ktorí chceli do pekla dostať čo najviac ľudí. Prvý všetkým nahováral, že neexistuje večný život. Treba užívať to, čo je, a nešpekulovať, čo bude alebo nebude. Ďalší rozchyroval, že neexistuje peklo. Netreba si robiť starosti, všetci pôjdu do neba zadarmo. Najväčší úspech však zožal tretí nápad: treba sa síce snažiť, ale nie ponáhľať. Stačí potom. Raz. Neskôr.

Ježiš v evanjeliu však odhaľuje všetky tieto klamstvá. Boha prirovnáva k zlodejovi. Hovorí, že máme bdieť a byť pripravení, lebo nevieme, kedy príde. Neodkladajte nič napotom. Jedného vezmú a druhý sa ponechá. Žiadne last-minute ponuky. Do neba pôjde ten, čo žil podľa Božieho slova. Do pekla ten, kto uveril pekným rečiam.

Skôr než sa zamyslíme nad tým „ako“, ujasníme si „na čo“ sa chceme pripraviť. Totiž prostriedky by mali zodpovedať cieľu. V obchode dobre zvažujeme, čo potrebujeme. Topánky značky Lacoste sú parádne, ale nie na Chatu pod Rysmi. Krokodíly (logo firmy) sa do Tatier nehodia. Výber nevhodných prostriedkov prezrádza neznalosť cieľa.

Čo je teda našim cieľom v Adventnom období? Má to byť príprava na stretnutie s Pánom. Chceme stretnúť Boha. Na to nestačí dať si predsavzatie byť menej sladkosťou... Ak ho chceme stretnúť, nemusíme schudnúť, ale spoznávajme ho. Práve snaha o lepšie poznanie Pána v advente je výborný prostriedok na stretnutie s ním. Ak spoznáme Pána, pri jeho príchode nebudeme ako ten študent, čo nechodil na prednášky, a keď prišiel na skúšku, na chodbe oslovil kohosi, či nevie, kde skúša Novák. Viac nebolo treba. Dotyčný bol totiž profesor Novák...

Tri rady, ako spoznať Pána a pripraviť sa na stretnutie s ním, nachádzame v liturgii slova. Izaiáš hovorí: Poďme do domu Jakobovho Boha! Pána spoznávame návštevou jeho domu. Ideme okolo? Zastavme sa. Stačí len pozdraviť a povedať: „Som tu pre teba. Daj sa mi spoznať. Chcem ťa mať rád.“ V Žalme čítame druhú radu: Kvôli svojim bratom a priateľom budem hovoriť: „Pokoj s tebou!“ Boha tiež spoznávame v snahe o pokoj, lebo práve on je darcom pokoja. Ak sa všetci tlačia a nadávajú, ovládneme sa, pustíme druhého, pokúsme sa o úsmev a slušnosť. Vytvoríme tak v našom srdci miesto pre neho.

A napokon nadišiel čas zhodiť skutky tmy, ako píše Pavol. Boha veľmi blízko spoznávame v obrátení, keď sa oblečieme do výbroje svetla. Čo tak zájsť na spoveď, ale už teraz, nie až na poslednú spoločnú, keď tam bude nátesk ako v rannom autobuse... Prvým krokom nášho Adventného obdobia by mohlo byť, že si všetko nenecháme „napotom“, ale začneme s prípravou dnes. Odteraz. V túžbe obrátiť sa, nájsť pokoj a spoznať toho, ktorý je našim skutočným cieľom.

Martin Kramara

Konferencia biskupov Slovenska spustí prvý ročník projektu adventných myšlienok, ktoré veriaci dostanú cez e-mail. Projekt biskupi podporili na svojom poslednom plenárnom zasadnutí. Zaregistruj sa na <http://advent.kbs.sk/>

Stretnutie s rodičmi prvoprijímacích detí:
Bude v nedeľu 8. decembra po druhej sv. omši.

Chudáci boháči

V najbohatších krajinách žijú tí najchudobnejší ľudia, hoci sú bohatí. Majú priveľa a jedia priveľa. Žijú prirýchlo a nenachádzajú pokoja. Profitujú zo všetkého a nevychutnávajú nič. Zamorujú ovzdušie a vodu, svoje srdcia i svoje životy. Trpia všakovakými ťažkosťami a necítia sa dobre. Chcú spať, no nemôžu.

Chudáci boháči: nedokážu žiť.

Hrabivosť ochudobňuje,
lebo nikdy nepovie: dosť!
Hrabivosťou mnohí ľudia
smrteľne schudobnejú.
Už nemajú život. Už majú iba peniaze.
Chamtivci nikdy nežijú v mieri s chamtivcami.
Vadia sa ako psy o každú kosť, aj keby bola z dreva.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 1. Adventnom týždni (A)

2.XII. pondelok

17.00 za Ľ Paulínu Čambalovú – 30 dní

3.XII. utorok

17.00 na úmysel otca arcibiskupa

4.XII. streda

17.00 za Božiu pomoc pre sestru

5.XII. štvrtok

17.00 za Ľ Teréziu Husákovú, dcéru Augustínu, vnučku Máriu a rodičov

6.XII. piatok

17.00 za kňazské povolania

7.XII. sobota

08.00 za Ľ Rudolfa a Serafinu Kulifajových, dcéru Annu a za ťa Rudolfa

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

8.XII. 2. Adventná nedeľa

08.00 za Ľ Jozefa Tibenského

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14.00 Posvätný ruženec, litánie a výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

2.XII. pondelok	Sv. Bibiana, mučenica
3.XII. utorok	Sv. František Xaverský, kňaz
4.XII. streda	Sv. Ján Damascénsky, kňaz a učiteľ
5.XII. štvrtok	Sv. Sabas, pustovník, opát
6.XII. piatok	Sv. Mikuláš, biskup
7.XII. sobota	Sv. Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi

Slovo na dnes

so svätým Ambrózom z Milána

V živej pamäti

Slovo, ktoré prekladáme ako „pamiatka“ alebo „spomienka“, malo v starovekom svete širší význam než súčasné slová. V Starom zákone čítame, že Boh si „spomenul na svoju zmluvu“. To neznamená, že na ňu zabudol. Veď Boh nikdy nemôže zabudnúť. V dejinách však boli obdobia, keď Boh na úžitok svojho ľudu obnovil a opätovne potvrdil svoju zmluvu. Pomáha nám to, aby sme sa dostali ku koreňu slovenských slov, ktoré používame. Pri svätej omši si „pripomíname a spomíname“. Vzývame Pána a vidíme ho pred sebou v jeho tele, jeho údoch. Svätá omša nie je nostalgické obzeranie sa do minulosti. Vo svätej omši doslova ohlasujeme smrť Pána, pokým k nám opäť nepríde.

Vedzte teda, že toto je sviatosť a bola už symbolizovaná dávno predtým. Učíme sa, aká veľká je táto sviatosť. Pozrite sa, čo Pán hovorí: „A tak vždy, keď budete toto robiť, budete si na mňa spomínať, pokým neprídem“ (porov. 1Kor,11,25-26).

A kňaz hovorí: „Slávime pamiatku požehnaného umučenia i zmŕtvychvstania a slávneho nanebovstúpenia... a prinášame tebe... obeť svätú, obeť nepoškvrnenú, chlieb života a kalich večnej spásy. Zhladni na ne vládny a láskavým okom a milostivo ich prijmi, ako si milo prijal obeťné dary svojho spravodlivého služobníka Ábela, žertvu nášho praotca Abraháma a chlieb a víno tvojho veľkňaza Melchizedeča.“

Teda čo vám hovorí apoštol vždy, keď prijímate? Vždy, keď prijímame, ohlasujeme Pánovu smrť (pozri 1 Kor 11, 26); ak ohlasujeme jeho smrť, ohlasujeme odpustenie hriechov. Ak sa vylieva krv, vždy sa vylieva na odpustenie hriechov. Mal by som ju vždy prijímať, aby sa mi odpustili hriechy. Ja, ktorý vždy hreším, by som mal mať vždy liek.

Nech vám Pán, náš Boh, zachová milosť, ktorú vám dal, a nech vám plnšie osvieti oči, ktoré vám otvoril skrze svojho jediného Syna, nášho Pána, Boha, Kráľa a Spasiteľa, skrze ktorého a s ktorým má chválu, česť, slávu, veľbu, moc s Duchom Svätým teraz i na veky vekov. Amen.

Myšlienky k modlitbe

Vždy, keď prijímame Eucharistiu, ohlasujeme Pánovu smrť.

Ak sa krv vylieva na odpustenie hriechov, mali by sme ju vždy prijímať, aby sa nám odpustili hriechy.

Nech Pán, náš Boh, plnšie osvieti oči, ktoré vám otvoril.

Zapamätajte si

Ja, ktorý vždy hreším, mal by som mať vždy liek.

Námety na konanie

Často by sme si mali pripomínať Pánovu smrť. On zomrel nielen za „nás“ - čiže za miliardy ľudí, ktorí budú žiť na zemi v dejinách -, ale zomrel osobitne za teba, ako keby si bol jedinou dušou, na ktorej záleží. Tvoje hriechy boli príčinou jeho smrti a jeho smrť je liekom na tvoje hriechy. Meditujte teda o jeho umučení a smrti, osobitne v piatky, pretože zomrel v piatok. Ohlasujte jeho smrť a ďakujte za ňu. Tradičný spôsob, ako to robiť, je okrem svätej omše aj modlitba krížovej cesty.

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom. Sú to veci, ktoré ti dôverne hovorím ako priateľ, brat alebo otec. A tieto dôverné rozhovory počúva Boh. Nepoviem ti nič nové. Iba oživím tvoju pamäť, aby sa v nej zrodila myšlienka, ktorá ťa zasiahne tak, že zmeníš svoj život a vydáš sa na cestu modlitby a Lásky.

A napokon sa staneš rozvážnou dušou.

Povaha

- 48 Tvoj charakter nie je dosť pevný. Aká túžba do všetkého sa miešať! Chceš byť soľou do každého pokrmu. Nehnevaj sa, že ti to poviem tak jasne - máš málo na to, aby si bol soľou; nedokážeš sa rozpustiť a zostať nepovšimnutý ako táto prísada. Chýba ti duch sebaobetovania, ale zato máš prebytok zvedavosti a samochvály.
- 49 Mlč. Nebuď detinský; nebuď karikatúrou dieťaťa, klebetníkom, štváčom, malým donášačom. Svojimi výmyslami a táraninami si ochladil lásku; vykonal si tú najhoršiu prácu. A ak si svojimi zlými rečami otriasol pevnými múrmi vytrvalosti iných, tvoja vlastná vytrvalosť prestane byť Božou milosťou, pretože sa stala zradným nástrojom nepriateľa.
- 50 Si zvedavý, dotieravý, stále sa len vypytuješ a sledíš. Nehanbiš sa, že ani vo svojich chybách nie si dosť mužný? Buď mužom a svoju snahu dozvedieť sa všetko o iných zmeň na túžbu poznávať sám seba.
- 51 Tvojho mužného, priameho a prostého ducha trápi pocit, že si sa dostal do zápletiok, ťahaníc a klebiet, ktorým nerozumieš a do ktorých si sa nikdy nechcel zapliesť. Znášaj poníženie, ktoré ti takéto reči spôsobujú a s touto skúsenosťou sa nauč pristupovať k blížnemu s väčšou prezieravosťou.
- 52 Prečo pri posudzovaní druhých vkladáš do svojich kritických úvah horkosť vlastných zlyhaní?
- 53 Nikdy nepoužívaj svojho kritického ducha - aj keď pritom nemáš žiadne zlé úmysly - keď ide o apoštolát alebo o tvojich bratov. Prepáč, že ti to hovorím, ale záľuba v kritike môže narobiť vo vašom nadprirodzenom diele veľké škody. Pretože keď neoprávnene posudzujú prácu druhých - hoci aj s tými najlepšimi pohnútkami, ktoré ti uznávam - nerobíš tým nič kladného a svojím príkladom pasivity zdržuješ ostatných v napredovaní. Ustarostene sa pýtaš: „Čo mám teda robiť s týmto kritickým duchom, ktorý je podstatou mojej povahy?“ Počúvaj, upokojím ťa: vezmi si pero a papier, napíš naň jasne a s dôverou, ale stručne, body, ktoré ťa znepokojujú. Odovzdaj tento papier svojmu predstavenému a viac na to nemysli. On ako vedúci má milosť postavenia a tvoje poznámky si buď odloží, alebo ich hodí do koša. A pre teba, keďže tvoj kritický duch sa neprejavuje zlomyseľnými zádrapkami, ale vychádza z ušľachtilých pohnútok, to vyjde narovnako.
- 54 Prispôbiť sa? Slová „mali by sme sa prispôbiť“ nájdeme len v reči tých, čo nechcú bojovať, čo sú pohodlní, prefíkaní a zbabelí, pretože už vopred sa považujú za porazených.
- 55 Človeče! Aj keď si ako dieťa (a v Božích očiach si skutočne dieťaťom), buď trochu menej naivný a nevystavuj svojich bratov na posmech cudzím.

Príbeh na uzdravenie duše

POCITY V MORI

Kedysi jeden malý ostrov, ktorý si pletli s rajom, obývali pocity, rovnako ako my obývame zem. Na ostrove žili v harmónii *láska, smútok, múdrosť, márnivosť, radosť, bohatstvo* a ďalšie. V jednom z tých dní, keď sa zdá, že sa s prírodou robí niečo zlé, sa *láska* vydesene prebudila, lebo cítila, že sa ostrov potápa. Čoskoro na strach zabudla a vzala si na starosť záchranu všetkých pocitov.

Všetky utiekli, nastúpili na lode a doplávali k vysokej hore, odkiaľ mohli pozorovať, ako sa ostrov potápa; sami však boli v bezpečí. Len *láska* sa neponáhľala, *láska* sa totiž nikdy neponáhľala. Chcela sa chvíľu zdržať na ostrove, no keď sa už takmer topila, spomenula si, že by nemala zomrieť. Bežala teda na miesto, odkiaľ vyplávali lode, a volala o pomoc.

Bohatstvo začulo jej hlas a odpovedalo, že s takým množstvom zlata a striebra na palube by sa loď potopila. Prešla okolo *márnivosti* a povedala, že ani ona jej nemôže pomôcť, pretože by sa pritom ušpinila, a ona ako *márnivosť* neznesie špinu.

Po *márnivosti* prišiel *smútok*, ktorý sa cítil taký hlboký, že nechcel spoločnosť nikoho. Išla okolo aj *radosť*, no bola taká rozradostená, že nepočula volanie o pomoc.

Láska sa zúfalo posadila na posledný kameň, ktorý vyčnieval nad vodou, a prepukla v plač. Plakala tak horko, až si ju všimol starček, ktorý sa plavil na svojej loďke.

Vzal *lásku* do náručia a odniesol ju na najvyššiu horu spolu s ostatnými pocitmi. Keď sa *láska* zotavila, spýtala sa *múdrosť*, kto bol ten starček, ktorý jej pomohol. *Múdrosť* odpovedala:

„Čas.“

Láska sa znovu spýtala:

„Prečo ma sem mohol dopraviť len čas?“

Múdrosť odvetila:

„Pretože len čas je schopný pomôcť *láske* prísť na najobľúbenejšie miesta...“

Azda si v živote s odstupom času všimam, kam ma vedie láska...

- Môžem sa stotožňovať s dôvodmi niektorých pocitov, ktoré nepomáhajú láske... Čo môže v mojom živote predstavovať múdrosť a aké najdôležitejšie veci ma môže naučiť?

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Nevera a zázraky

„Hoci pred nimi robil také znamenia, neverili v neho.“ (Jn 12, 37)

Ježiš robil zázraky. Nerobil ich však pre senzáciu. Židia žiadali viac znamení. No tie, ktoré Ježiš vykonal, nimi nepohli. Žiadame si zázraky? Načo by nám boli? Diskutovali by sme okolo nich, rozoberali by sme ich, ale nakoniec by sa v našom živote nič nezmenilo.

Aj na zázraky si človek zvykne a časom mu zovšednejú. Napokon, či sa nedejú okolo nás? My však hovoríme - to je záležitosť hmoty a jej zákonitostí! A do tejto frázy vmestíme všetko - aj samotný zázrak človeka, jeho tvár, srdce, ba i jeho myseľ a svedomie. To všetko je pre nás záležitosť hmoty! A sme spokojní.

Čo by nám osožili nové zázraky, ak nevidíme staré? Byľka trávy, ovocie stromu, nenápadný kvet, letiaci vták - to všetko sú skutočné zázraky nášho sveta. Chlieb, ktorý sa urodí zo zeme, aby nám dal pokrm - to je ozajstný zázrak! Ak neveríte, vytvorte obilné zrnó. Vytvorte nový strom bez Božieho semena. Ako sme si len na všetky zázraky nášho sveta navykli, ako nám zovšedneli! A chceme stále nové!

Ak veríš a chceš veriť, všetko ťa presvedčia o Bohu a ani tisíce námietok ťa nemôžu vážne vo viere v neho pomýliť. No ani tisíce zázrakov nepresvedčia človeka, ktorý sa viere bráni. A predsa si ľudia kladú podmienky pre vieru, a aby mohli uveriť, i dnes žiadajú zázraky. Nedostanú ich viac, než sa nám ich už dostalo. Len hlupák si pýta od svojho otca preukaz totožnosti! Žiadať od Boha stále zázrak znamená ustavične chcieť, aby sa legitimoval. Nebude to robiť! Načo? Prejde pár rokov a bude vám takisto ťažko uveriť v zázrak, ako vám bolo ťažko uveriť v Boha. A budete žiadať nové dôkazy. Tajomstvo nevery nie je v prvom rade vec rozumu. Je to vec srdca. Je to vec celého človeka.

Neuverili však v neho

Neodsudzujme Židov, že neverili. Počuli, videli - a neverili. Ako je to s nami? Evanjelium nehovorí len o Židoch a Židom. Hovorí aj o nás a nám. Kedykoľvek ho čítame, čítame aj o sebe. A vidíme sa, akí sme. Len vtedy čítame evanjelium správne, ak v ňom objavujeme seba samých a svoj život. Nehovorme o tom, akí boli Židia tupí, keď nespoznali uprostred seba Boha. Nepohoršujme sa nad ich tvrdosťou.

Koľko svedectiev máme my? Po svedectvách evanjelií nám za dvetisíc rokov pribudli mnohé ďalšie. A ako sa tvárime? Neprepadá sa aj v nás Božie slovo bez ozveny? Prečo v nás nezapustilo hlbšie korene? Prečo neprináša zrelšie ovocie? Prečo vyslovujeme chvíľami nové pochybnosti?

Pápež Pavol VI. povedal: „Vieme, že mnohí naši synovia dnes cítia, že sa kolíše istota ich viery. Ide o pokušenie, slabosť, nepokoj, vnútorné utrpenie alebo u niektorých o vnútornú prázdnotu či poblúdenie? Keď príde znova Syn človeka, nájde ešte vieru na zemi? Tieto ustarostené Ježišove slová sú veľmi vážne. A vážne je aj to, čo povedal sv. Petrovi: „Posilňuj svojich bratov, Pravda viery vyžaduje plný a úprimný súhlas, dnes nie menej ako včera a vždy. Jeho pravda je pevná a istá. Ona, aj keď ostáva pre nás záhadou, je presným odleskom objektívnych a spásanosných skutočností. Čas túto pravdu nemení, ani nedeformuje, ale ju odobruje a prehľbuje. Dejiny ju nenarúšajú, ani nezničia; nemenia ani jej zmysel, ani jej hodnotu, iba ju rozvíjajú a múdro prispôsobujú novým danostiam. Veda nielenže ju nerobí zbytočnou, ale ju hľadá a v istom zmysle ju potrebuje. Cirkev ju stráži, bráni a vyznáva. Cirkev sa z nej raduje!“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku